

במקום אחר

טרילוגיה
מחזה שלישי (עומד בפני עצמו)

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות ©

רחוב גוש חלב 23 תל-אביב
טל: 03-5225458
aloni-i@bezeqint.net

תקציר : במקום אחר

נישואיהם של עמוס ואביגיל במשבר ארוך שנים, אך בעוד שאביגיל נחושה בדעתה להתגרש, עמוס מסרב לוותר על מערכת היחסים ועל אהבתו לאשתו ומנסה לשכנע את אביגיל בהתמדה ועיקשות שניתן לתקנם. משהוא נכשל הוא מוציא אל פתרון חלופי שלא יאפשר לאביגיל לעזוב: הוא מזמין אותה אל הבר שלו ובאמתלת פיוס מכין לשניהם משקה מסתורי. כשצמד קברנים מגיע לבר התכנית של עמוס מתבהרת.

מקומות העלילות:

1. מקום עלילה 1. פאב קטן ומוזנח, סגור עקב שיפוצים שנדחו. מספר כסאות ושולחנות פזורים, מראה שבורה, חוברת זרוקה על הרצפה, מגזין על הדלפק..
2. מקום עלילה 2. מחוץ לפאב פרוזדור קטן ליד דלת הכניסה לפאב. כאשר המקום מואר רואים את הדמויות.

* הקברנים מוסיפים מדי פעם מילים בשפת היידיש.

** המחזה חולק לסצנות כדי להקל בתהליך החזרות.

דמויות:

- אביגיל - אישה
- עמוס - בעל
- אָז (עוז) - קברן ראשי
- מאַזאַר (מזור) - עוזר קברן

תמונה 1

המקום: פאב סגור מספר חודשים לקראת שיפוצים.
עמוס בעל הפאב לבוש חליפה, כבר נמצא בפאב. מביט במראה השבורה.
מוודה שמשטח הדלפק/הבר נקי... שני כוסות משקה חריף שכבר מזג לכוסות.
חוזר ומוודה מספר פעמים שהכול במקום...
רואים עליו שהוא חסר סבלנות ונרגש, נע מצד לצד, מציץ בשעון.
לאחר זמן מה, רואים את אביגיל בת זוגתו מחוץ לפאב ליד הדלת ומצלצל
בפעמון עמוס ממחר לפתוח את הדלת.

עמוס: איחרת.

אביגיל: אתה מודד לי זמן?

עמוס: אף פעם לא איחרת כך.

אביגיל: תמיד איחרתי, פשוט שכחת, עוד לא התרגלת לזה?

עמוס: חשבתי שביום שאני מכין לך הפתעה, לא תאחרי.

אביגיל: למצוא חנייה בלתי אפשרי בתל אביב.

עמוס: (נכנס לדבריה) ...זה מוריד מערך ההפתעה שהכנתי.

אביגיל: אתה מתחרט?

עמוס: לא.

אביגיל: אם אתה רוצה, אני יכולה ללכת.

עמוס: כמו תמיד את מאיימת ללכת, והפעם כמו תמיד אני סולח לך.

אביגיל: (סורקת את המקום) אני רואה שרוקנת את המקום.

עמוס: אהה. עובדי החברה המבצעת צריכים להגיע בכל רגע.

אביגיל: פתאום המקום נראה גדול יותר...

מתי תתחיל עם השיפוץ?

- עמוס: היום.
- אביגיל: היום?
- (בחיוך) אני מקווה שזאת לא ההפתעה שדיברת עליה.
- עמוס: חלק קטן מההפתעה.
- אביגיל: טוב, עכשיו תגלה לי מהי ההפתעה האמתית.
- (בציניות) צריך לעצום עיניים וכל הסיפור הילדותי?
- עמוס: אין צורך. או קיי...
- את רואה שהמקום סגור כבר הרבה זמן.
- אביגיל: (בסריקה מהירה) לפי מה שאני רואה, אני לא מבינה למה התעכבת כל כך הרבה חודשים. תכנן פשוט שלא צריך מעצב פנים.
- עמוס: הייתי צריך להיות שלם עם שינוי שאני עומד לעשות.
- אביגיל: יותר מדי זמן חיקית.
- עמוס: הכנה נפשית ופיזית כדי להגיע להחלטה אם לפתוח או למכור היא החלטה גורלית חשובה ולוקחת זמן.
- בקיצור, אני רוצה לשפץ את המקום בסטנדרט גבוה יותר ולהגדיל את המקום. ועל זה רציתי להתייעץ אתך.
- אביגיל: יכולת לשאול אותי בבית, אני מכירה מצוין את המקום.
- עמוס: צודקת... אבל זה אחרת להיות במקום.
- (מוציא קופסת תכשיטים ומוסר לאביגיל.)
וזאת הפתעה.
- אביגיל: (בהתפעלות) וואו, היה שווה לבוא לכאן...
- (פותחת את הקופסה.) איזו שרשרת מדהימה.
- זאת באמת הפתעה. אני לוקחת את כל המילים שתקפו אותך בחודשים האחרונים בחזרה... (מניחה על צווארה)
- אתה יכול לעזור לי לענוד אותה?
- עמוס: (תוך כדי שהוא מנסה לענוד לה) ידעתי שתמצא חן בעינייך.
- אני מנסה למצוא את ה... התפס...
- אביגיל: (צוחקת) אתה לא מצליח לחבר?

עמוס: מה מצחיק?

אביגיל: הקושי בחיבור השרשרת, מזכיר את הקושי בזוגיות שלנו.

עמוס: היד קצת רועדת לחבר בין שני עגולים כאלה פרובלמטיים, אבל בסוף אצליח.

אביגיל: הייתי בטוחה שאתה תפתיע אותי בחתימה על חוזה חלוקת הרכוש.

עמוס: (מסיים לענוד את השרשרת) הנה, עכשיו את מוכנה. כנראה שהזוגיות שלנו בסופו של יום תתחבר.

אביגיל: אשליות, אשליות...

{אביגיל הולכת למראה.

עמוס מקדים אותה ומגב את האבק שעל המראה.}

אביגיל: כל כך יפה...

אני לא אסיר אותה מעלי לעולם. גם בשינה.
(מנשקת את עמוס על הלחי)

עמוס: איזו מין נשיקה זאת? תני אחת של זוג אוהבים.

אביגיל: אל תתחיל עם זה. אם אתה מנסה לשחד אותי בשביל לקבל נשיקה בשפתיים, אתה יכול לקחת את השרשרת חזרה...

עמוס: (בחיוך) לפני שנייה אמרת: "אני לא אסיר אותה מעלי לעולם" מתנה לא לוקחים בחזרה, ובטח לא ממך.

אביגיל: הגיע הזמן שתתרגל לראות ולקבל את החיים שלך בלעדיו, ותהיה מאושר. תזכור את הרגעים הנוראיים שהיו בינינו, והפרידה תהיה לך קלה יותר.

עמוס: הבנתי.

אביגיל: באמת הבנת?

עמוס: הפעם הבנתי שזה סופי.

אביגיל: ומקבל?

עמוס: את רוצה שאזכיר לך את הזיכרונות היפים?

אביגיל: עמוס, אתה ממחר לשכוח את מערכת היחסים המלוכלכת שלנו, מעט מאוד רגעים יפים היו לנו, ואתה הופך את עצמך לאדם טיפש.

עמוס: אז לפחות בואי נרים כוסית לחוכמתך.

{עמוס הולך להביא את כוסות משקה חריף שמזג לפני כן.}

אביגיל: אני רואה שהכנת את הכוסיות מראש.

עמוס: את יודעת שאני פדנט, וחוף מזה הייתי בטוח שתקדימי ביום של הפתעה. תמיד הרמנו כוסית אחרי הפתעות, זוכרת? וידעתי שלא תסרבי.

אביגיל: את זה אני מוכנה לעשות ברצון למרות שמוקדם בשבילי למשקה.

עמוס: גם בשבילי מוקדם, אבל לכבוד האירוע.

אביגיל: איזה עוד הפתעות מחכות לי?

עמוס: הפתעה אחת לא מספיקה לך?

אביגיל: אם לתפוס אותך במילה, בטלפון אמרת "הפתעות".

עמוס: מבטיח לך שיהיו!

{מגיש לה, ושותים בגמיעה אחת.}

עמוס: עוד אחד?

אביגיל: בשעה כזאת מוקדמת מספיקה לי כוסית אחת.

עמוס: אני רוצה לשתף אותך בשינויים שאני רוצה לבצע במקום, אני...

אביגיל: **(מפנה לו את הגב וסורקת שוב את המקום)** ...תמשיך אני שומעת.

עמוס: אני רוצה לתת למקום תחושה של מרחב גדול יותר.

אביגיל: מה חשבת לעשות?

עמוס: חשבתי להציב מראה על כל הקיר האחורי, ולהסתיר את הקיר השחור שמקטין את המקום, **(מצביעה למקום אחר)** ועוד אחת בצד ההוא. חשבתי על מראה מעוותת, מול הכניסה, כך שכל מי שיכנס יראה את עצמו בכניסה כמה שהוא מעוות, יחייך, אולי יצחק על עצמו, ויכנס כבר עם מצב רוח טוב.

אביגיל: הרעיון הוא טוב מאוד, אבל השאלה החשובה ביותר היא, איפה אתה ממקם את הבר?

עמוס: זהו, שהתלבטתי. בכל מקום שאבנה את הבר, זה יצמצם את המרחב. מה את מציעה?

אביגיל: אם תקים אותו כאן (מראה לו מיקום אלכסון פינתי) זה יכול לתת הרגשה של אינטימיות ושליטה במרחב, (מסמנת) ואת המראות שתציב כאן ושם, והם יתנו הרגשה יותר של מרחב ועומק.

עמוס: ידעתי שיהיה לך רעיון נפלא, כבר היה שווה להזמין אותך לכאן.

אביגיל: גם לי יש הפתעה בשבילך.

עמוס: זה שווה עוד הרמת כוסית.

אביגיל: אני לא רוצה יותר, אני כבר מרגישה קצת מטושטשת... אל תשכח שאני על קיבה ריקה.

עמוס: זה מצוין על קיבה ריקה... רוצה שאזמין לך משהו לאכול?

אביגיל: לא. מה ההפתעה שהכנת לי?

{אביגיל מטלטלת את הראש כדי להתעורר.}

עמוס: (בדאגה) מה קרה?

אביגיל: המשקה לא עושה לי טוב על קיבה ריקה. יש לך מים?

עמוס: (תוך כדי שהוא מוזג לה מים) לא היה לך טעים?

אביגיל: טעים. בטוח ארצה את המתכון. ערבבת משקאות בגדול או בקטנה?

עמוס: ממש בקטנה, כמה טיפות בתערובת מדויקת...

אביגיל: (צוחקת) אני מקווה שלא הוספת את סם האונס.

עמוס: אעמיד שומרים בריונים שיבדקו כל אחד שנכנס, ואני מבטיח לך, לעולם לא יכנס לכאן סם אונס! אני רוצה שתבואי אלי מרצון, כמו בימים הטובים בהתחלה.

אביגיל: במשך כל השנים שאנחנו ביחד, ולא ביחד. לא נמאס לך להמשיך לחזר אחרי?

- עמוס: ואני לא מצטער אפילו לרגע.
- אביגיל: אתה יודע מה? אני כבר לא כועסת עליך.
- עמוס: (ממתין רגע להמשך) ואין אבל?
- אביגיל: אבל, אני גם לא אוהבת אותך יותר.
- עמוס: למה?
- אביגיל: אמרתי לך את זה כל כך הרבה פעמים בעבר ואני אומרת לך שוב: אני לא אוהבת אותך יותר. זה כזה... נגמר לי...
- עמוס: מה זה מַצְבָּר שמתרוקן?
- אביגיל: בדיוק, מַצְבָּר שאי אפשר לטעון אותו מחדש. הוא מת. זה כל כך פשוט להבין. יש לי כל כך הרבה מחשבות, זיכרונות לא טובים ממך, וזה מה שעושה אותי לא מאושרת. אתה ממשיך לדחוף אותי לאהוב אותך בכוח, וזה דוחה ומגעיל אותי עוד יותר!
- עמוס: מגעיל, דוחה, לא אוהבת... לחשנו פעם מילות אהבה בצרורות.
- אביגיל: נגמרו לי הלחישות.
- עמוס: לוחשת למישהו אחר?
- אביגיל: היום אני אומרת לך בקול! הייתה פעם אהבה שהיו בה לחישות וזה עבר. די, מספיק! נגמר! אין טעם ללחוץ, לחזור שוב ושוב. שחרר אותי ותן לי ללכת.
- עמוס: נכון שמערכת היחסים שלנו מעורערת, אבל למה שלא ננסה לתקן אותה? כמו כל דבר שמתקלקל ולוקחים אותו לתיקון.
- אביגיל: (בייאוש) לא רוצה תיקון! רוצה לזרוק! לחדש! מה שאתה עושה עכשיו, ומה שעשית במהלך השנים, זה מה שהביא אותנו למקום אליו הגענו.
- עמוס: ידעתי.
- והגעתי למסקנה שגם היום אני לא מוותר עליך. אהבתי היא אמתית לנצח נצחים.
- אביגיל: אין אהבה נצחית.

עמוס: לא עשיתי מספיק בשביל הבית?
לא סיפקתי את הצרכים הרגשיים שלך?

אביגיל: בעבר הרחוק כן, אתה לא מקשיב!

עמוס: תקשיבי את... אני האמנתי פעם ששנינו נמות נשואים...
את זוכרת את המילים האלה: "אפילו המוות לא יפריד בינינו אנחנו נמות ביחד, יד ביד." היום הלכתי למקום בו חרטנו את המשפט הזה, ומה שנשאר ממנו רק המילים; "נמות ביחד יד ביד."

אביגיל: (בלעג) אוהו... אתה מאיים עלי? בכוח?!
מזכיר לי נשכחות שנמחקו? לעולם כבר לא נמשיך לחיות ביחד.

עמוס: בכל פעם שאני העליתי את נושא יחסי המין, את כעסת עלי. יש לך כאב ראש, את חולה, או שאת אומרת מאוחר יותר. איך אפשר לייבש בעל, שנים?!

אביגיל: נכון אני קרה, יש לך סיבות טובות להשתחרר ממני.

עמוס: אני לא יכול לשחרר אהבה כזאת.

אביגיל: לפחות תנסה להשלים עם המצב. לא צריך להִתְעַלֵּק.

עמוס: את זוכרת שהיו חודשים שביקשתי ממך כמה פעמים לקיים יחסי מין, ובכל פעם אמרת לי "מאוחר יותר", וכשבאתי אליך "מאוחר יותר", גם אז "מאוחר יותר" וכעסת עליי.
עכשיו זה באמת מאוחר!

{אביגיל הולכת כדי לצאת מהפאב, ומגלה שהדלת נעולה מבפנים.}

אביגיל: מה זה צריך להיות?

עמוס: (מראה לה את המפתחות) היציאה רק עם מפתח. הפכתי את המנעולים. אפשר להיכנס, אבל אי אפשר לצאת.

אביגיל: יפה. עכשיו תן לי לצאת לפני שאני אתחיל לצרוח.

עמוס: את יכולה לצרוח, אף אחד לא ישמע, הכל אטום.

אביגיל: תשמע עמוס, אני אגיד לך את זה בדרך הכי פשוטה וברורה: צריך שיקרה נס כדי שאקיים אתך יחסים כלשהם! בשבילי זה להמשיך את הסבל! (בביטול) תפתח, תפתח.

עמוס: את אשתי.

אביגיל: **(בזעם)** אני לא!

עמוס: כולנו עושים טעויות, ואני בכל זאת מוכן לסלוח לך למ...

אביגיל: **(קוטעת אותו)** ...מזמן הפכתי לאשתך רק על הנייר! ועכשיו ברצינות, מה אתה רוצה עכשיו? נעלת אותי כדי לאנוס אותי?

עמוס: נעלת את עצמך! הכי מעליב שאת מתנהגת אלי בצורה מאוד מרוחקת, מזלזל, כאילו שאת נחנקת להיות אתי באותו חדר.

אביגיל: כי אני באמת רחוקה ונחנ...!
(קוטעת את עצמה) אתה יודע שאני נהייתי בעבר מהחברה שלך, אבל היום אני סולדת! עכשיו תפתח את הדלת, אני רוצה את החירות שלי בחזרה.
אני מצטערת שהתחתנתי אתך.

עמוס: אני מרחם עליך.

אביגיל: תרחם על עצמך... אני התנתקתי ממך מזמן.

עמוס: זה ניתוק זמני.

אביגיל: הגשתי לרבנות בקשת גירושים.

עמוס: אני יודע, קיבלתי זימון.

אביגיל: זהו, החלטתי לצאת לדרך חדשה. עכשיו תפתח את הדלת!

עמוס: יש לך גבר אחר?

אביגיל: אם אגיד כן, זה יעזור לפתוח את הדלת?

עמוס: בחרתי ללכת בדרך אחרת, אבל אתך, ואני לא אתן לך ככה סתם לקום וללכת.

אביגיל: אני אברח ממך, וכמה שיותר מהר ורחוק.

עמוס: בבקשה תברחי...

(תוך כדי שהוא מתקרב אליה) תגידי לי, למה אני הייתי צריך ליזום תמיד את המהלכים?

אביגיל: אוקיי, פגעתי לך באגו.
לעזאזל אתך! תפתח את הדלת!

{אביגיל ממהרת לדלת ומנסה לפתוח אותה שוב. מכה באגרופיה על הדלת}

עמוס: לא יעזור...

אביגיל: אני שונאת אותך.

עמוס: אמרת את זה לא פעם.
אולי בכל זאת, לפני שניפרד?

אביגיל: אני מבקשת, אל תעשה את זה, לא בכוח, כי זה לא יגמר טוב.

עמוס: גם ברגעי הסוף את דוחה אותי?

אביגיל: כן, כי אין חלק נוסף אחרי הסוף.

עמוס: אנחנו כאן לבד.

אביגיל: אנחנו בכל מקום לבד, וכך זה יישאר!

עמוס: (מנסה לגעת בה) את יפה...

אביגיל: אם תיגע בי, אחרת תראה אותי רק בתמונות.

עמוס: תמיד את דופקת איום... ואת לא קולטת שאת נעולה.
(מנסה ללטף את שיערה)

אביגיל: (מתפרצת עליו) אל תיגע בי!!!
(מסירה מעליה את השרשרת, זורקת אותה עליו).
אתה מטורף!

עמוס: (מרים את השרשרת)
מבטיח לך שאת עוד תענדי אותה!...

אביגיל: פתח את הדלת! אני רוצה לצאת.

עמוס: הדלת שלי תמיד הייתה פתוחה.

אביגיל: בלי התחכמויות! למה נעלת אותי כאן? אין לי אוויר.

עמוס: (מסמן על ליבו) את נעולה פה אצלי!

אביגיל: אני לא מבינה אותך. קראת לי לכאן כדי לאיים עלי? זאת אובססיה.

עמוס: אם בסופו של דבר תלכי מכאן עכשיו, אני לא אחתום לך על ההסכם לעולם! לכן אני יודע שאת לא תלכי מכאן היום.

אביגיל: אם אשאר תחתום?

עמוס: יכול להיות שביום גורלי כזה, זה יקרה.

אביגיל: אתה אדם מוזר, אבל היום אפילו עוד יותר מוזר... משהו השתבש...

עמוס: (ניכנס לדבריו) כי היום אנחנו יוצאים למסע בלי מזוודות, נקיים כמו שאנחנו עכשיו.

אביגיל: אני לא יוצאת אתך לשום מסע... (פונה והולכת לכיוון היציאה). עכשיו ברצינות עמוס. אני מבקשת תפתח לי את הדלת.

עמוס: המסע שלנו יהיה מדהים...

{אביגיל נעצרת. חושבת. מחייכת לעצמה ופונה לעמוס בערמומיות.}

אביגיל: (בחלקלקות) אתה ממזר חלקלק...

אתה יודע שאני אוהבת טיולים...

אם אנחנו יוצאים לטיול, ביחד. איך נצא בלי מזוודות?

אני אישה, ואני צריכה לפחות שתיים שלוש מזוודות, כי אנחנו הנשים צריכות להעמיס הרבה פריטים אישיים.

(קרובה אליו) אני גם רוצה להספיק לעשות אמבטיה.

עמוס: אמבטיה עשית בבוקר.

אביגיל: הבוקר דווקא לא עשיתי.

עמוס: לא לשקר... אני מריח עליך את ריחות הבושם של האמבטיה.

תאמיני לי שאת לא תצטרכי את כל כאב הראש של התמרוקים

והתלבושות שלך. אנחנו נקבל רחצה חיצונית ופנימית.

אפילו הלבוש שעלינו יהיה מיותר.

אביגיל: אני לא הולכת אתך לשום חוף לעשות מדיטציה עם נודיסטים.

עמוס: (מצחקק) זה היה טוב.

אביגיל: אני מוכנה לעשות אתך עסקה.

עמוס: כמו תמיד... את יודעת שבעסקים אני טוב.

אביגיל: שומע?

עמוס: שומע.

אביגיל: אני מציעה לך, לטובתך... אל תילחם על הגירושים. תפסיק להתנגד לזה, תכבד את הרצונות שלי... נישאר חברים תמיד. אם תחתום לי על חוזה חלוקת הרכוש המשותף, אצא אתך לחופשה ושם אשכב אתך פעם אחת אחרונה... ונסיים בסוף טוב... אשתדל עם רגשות.

עמוס: בסופו של דבר כולך... נשמתך וכל הגוף הזה ישכב לידי, זה כבר לא יהיה בשליטתך. את תשכבי יותר מהר ממה שאת חושבת.

אביגיל: אתה תמיד אומר את זה בביטחון מלא, בסוף זה לא יוצא ואתה מתפלא ומתאכזב... מה אתה חושב לעשות כאן כל היום? לאנוס אותי?... איפה? פה? שם? קדימה תוציא אותו ותאנוס!

עמוס: רק להיות אתך כלוא כל היום, זה התענוג הגדול.

אביגיל: אתה חושב שאם תישאר אתי כל היום המצב ישתנה?

עמוס: אני בטוח.

אביגיל: מאיפה הביטחון הזה?

חוץ.

{רואים את שני הקברנים אָז ומֵאֲזָאָר, מצלצלים בפעמון הדלת.}

עמוס: **(מסתכל על השעון)** הנה, התשובה הקדימה. הכנסו... **(מחייך)** שכחתי שהם לא יכולים לשמוע אותי.

{אביגיל ממהרת/רצה לדלת.}

עמוס: **(עוצר בעדה)** רגע, את לא רוצה שאחתום לך על החוזה? אם לא, בבקשה את יכולה לצאת.

אביגיל: בטח שאני רוצה בשביל זה הסכמתי לבוא. **(ממהרת להוציא עט והחוזה.)**

{עמוס הולך בינתיים לפתוח את הדלת.}

עמוס: בבקשה היכנסו. את רואה אותם?
(מציג אותם בפניה אביגיל) אלה עוז ומזור והם באו לכבודנו.

אָז ומאַזאַר: (מתקנים ביחד) אָז ומאַזאַר.

(עמוס סוגר את הדלת אחרי שהם נכנסים.)

אביגיל: (מגישה את החוזה) בבקשה.

עמוס: תניחי על הדלפק. אחתום עוד מעט.

(אביגיל מביטה בו בכעס.

פאזה.

מאַזאַר מחזיק אלונקה מקופלת ועטופה כך שלא יודעים מה מסתתר בה.
סורקים במבטיהם את השטח.)

מאַזאַר + אָז: שלום עליכם.

אביגיל: (לעמוס) השיפוצניקים?

אָז: (לעמוס. מתפלא) שיפוצניקים!?

{עמוס מסמן לאָז לזרום עם הרעיון.}

מאַזאַר: אלה כלי העבודה שלנו. אנחנו למעשה עושים הכול, מהתחלת
העבודה ועד הסוף, ואחרי הפיניש לא תמצאו מגרעת אחת.

אביגיל: העיקר שתעשו עבודה טובה עם פיניש טוב. אם פיניש גרוע - כל
העבודה נראית גרועה.

מאַזאַר: אנחנו קברנים מקצועיים, הפיניש שלנו הוא פיניש סופי עם עיצוב לפי
דרישת הלקוח, או בני משפחתו.

אביגיל: פעם ראשונה שאני רואה שקבלנים מגיעים לפני הזמן, בדרך כלל
ה- "תכף מגיעים" שלהם הוא נצחי. אני שמחה שהקדמתם...

{אָז ומאַזאַר מסתכלים אחד על השני, מנידים ראש כלא מבינים.}

עמוס: (ממהר לתקן) סוג של שיפוצניקים...

קראתי להם כדי שיארזו הכול יחד בחבילה אחת, לנצח!

אביגיל: (צוחקת) כמה שטויות אדם יכול להוציא מפיו ביום אחד...
אני הולכת לשתות לפני שתתחילו להרוס ולהעלות אבק ואחכה
לחתימה.

(מסתכלת על מאַזאַר) מישהו רוצה להצטרף?

אַף אחד לא נענה. אביגיל מסתובבת לבר ומוזגת שתיה, ותוך כדי מעיינת
במגזין, מתחילה לזמזם ולנוע קלות, ובחושניות.
מאַזאַר, מדי פעם מעיף מבטים לעברה ומניע את גופו מתוך דחף פנימי.

מאַזאַר: (בקול) איפה הגווייה?!

עמוס: (מהסה אותו) עוד אין גווייה... למה הקדמתם?!

אַז: אדוני, יש לנו הרבה עבודה אנחנו מקדימים כדי להספיק!
חמסין בחוץ.

מאַזאַר: גם לא טוב להשאיר בחוץ גוויות בחום... (סותם את אפו) זה מסריח.

עמוס: בגלל שהקדמתם, תצטרכו לחכות בסבלנות. יהיו גוויות.

מאַזאַר: יהיו?!

אַז: מה זאת אומרת יהיו?

מאַזאַר: אנחנו רוצים צ'יק צ'ק, המת מת לא יחיה, אין זמן.

עמוס: אין פה צ'יק צ'ק, אני משלם בעין יפה.

אַז: (בלהט וברטט) איפה הגווייה?

מאַזאַר: אנחנו צריכים גווייה! לראות!

עמוס: (כועס בחזרה) מה זה צריכים?! למה צריכים?! למה אין סבלנות?!
לאדם חי צריך לתת זמן למות!

{אביגיל מסתכלת דרך המראה השבורה בזווית העיניים מחייכת ממקומה}

מאַזאַר: צריך לדעת אם יש משקל כבד, אם צריך להביא מנוף, למה הוא
(מצביע על אַז ועל מקום הכאב.) סובל מבקע, קילה, פה. אבל אם זה
משקל נוצה יש אלונקה.

{עמוס מוציא חבילת שטרות של כסף ומנופץ בהם.
עיני הקברנים נדלקות למראה חבילת הכסף, והם עוקבים במבטיהם אחר נפנוף
השטרות בתנודות ראשם.}

- עמוס: הניפנוף הזה הוא המנוף שלכם. כמה כסף בשביל גווייה אחת?
- מֶאָזָר: אמרנו, צריך לבדוק לפי המשקל! (מסמן בשתי ידיו גדלים שונים)
יש שמן כזה רזה, יש שמן כזה גדול... יש שמן כזה יותר גדול...
ויש שמן כזה גדול שצריך מנוף.
- עמוס: לא אכפת לי שתעשה חשבון בשביל משקל שמן מנוף, בסדר?
- אָז: תשמע אדוני, אתה מראה גווייה, אני מסתכל, בודק, מודד, אתה משלם.
- מֶאָזָר: אין גווייה, לא לוקחים כסף. נותן שכר טירחה וביטול אלפיים שקל ושלוש על ישראל.
- אָז: אם אתה משלם משקל כבד פלוס, פלוס, זה משהו אחר, ונשארים.
- {פאזזה. ממתנינים לתשובה מעמוס, אחרי שהוא מהססת להגיב}**
- מֶאָזָר: (פונה לחברו) אָז, בוא נלך...
- אָז: (לעמוס) פעם אחרונה...
- מֶאָזָר: בוא, זה סתם ליצן ואין פרנסה ממנו... לא צריך שכר טירחה.
- אָז: בטלפון אתה גיבור מדבר יפה.
(מחקה את עמוס) "כל התנאים יהיו מקובלים"
- מֶאָזָר: כמו בוס גדול. (מחקה את עמוס) "תבצעו את העבודה כראוי תקבלו בונוס שמן" (בכעס) פה אין שמן אין רזה אין גדול... כלום!...
- עמוס: תגידו מחיר ואני משלם.
- אָז: אתה משלם?
- עמוס: תגידו.
- מֶאָזָר: אתה בטוח משלם?
- אָז: זה צריך ייעוץ.
- {אָז ומֶאָזָר זזים הצידה להתייעצות. אפשר שידברו ביידיש. בדרכם הצידה, אָז מבחין בחוברת שמונחת על הרצפה ומרים אותה. מידי פעם נשמעים מפיהם מספרים ומילים ביידיש שרצים במהירות, ובקול. ומדי פעם הם מקשיבים מהצד לאביגיל ועמוס.}**

אביגיל: **(מטושטשת)** מה כל ההתלחשויות האלה שיוצאות מהקירות?
תגיד להם שלא יתחילו להרוס עכשיו, אתה יודע שאני אלרגית לאבק.
בינתיים אני מחכה לחתימה שהבטחת.

עמוס: הם מתכננים איך להתחיל, וכמה זה שווה להם.

אביגיל: תגיד להם שלא יתחילו עכשיו עם ההריסות, רק אחרי שנצא, אחרת
האבק יחנוק אותי.
(פתאום מתחילה לצחוק.) בסוף האהבה שלך תזכה בנשיקת מוות
מעכביש שנמצא בפאב?

עמוס: רקמתי את קורי העכביש ונלכדנו בהם.

אביגיל: **(מתלוצצת)** ומה בדיוק הולך לקרות?

עמוס: שני הליצנים האלה עשויים לקבור אותנו יחד.

מהצד.

מאָזאַר: אדוני, אני שמעתי אותך, עכשיו אתה עשית בדיחה מקורית.

אָז: אנחנו לא קוברים ביחד!

מאָזאַר: כל אחד לחוד.

מהצד השני.

עמוס: היום אני מרגיש בדיוק מה שמחבל מתאבד מרגיש: נקי, טהור, שלווה
נפש... ו-מ-מ-קד. כנראה שהכנתי את עצמי למשימה הזאת מצוין,
ואני עושה את זה בלב שלם.
אביגיל אהובתי - אני הרעלתי אותך.

אביגיל: **(מתפקעת מצחוק)** הרעלת אותי? אותי?!

עמוס: טפטפתי רעל בכוסות שלנו עוד לפני שהגעת.

אביגיל: **(צוחקת)** אתה לעולם לא תרעיל אותי.

עמוס: וגם אותי...

שנינו הולכים למות, ביחד!

אביגיל: אתה אוהב אותי יותר מאשר את עצמך...
(בזלזול) די, די עם השטויות. היום אתה מלא בשטויות.

בצד אחד.

אַז: (למַאָזָר) תראה מה זה... חוברת הדרכה לרצח מושלם.

מַאָזָר: אני לא מאמין, תראה... (מנסה למשוך את החוברת)

אַז: (במבט של כעס) תירגע, מה אתה מתלהב?

(קורא מהחוברת) "מרכיבי הרעל תלויים בתקציב שעומד לרשותך. ערבוב של כימיקלים אלה יכול להיות מאוד מסוכן, לכן מומלץ שכימאי יעשה זאת בשבילך..."

(ממלמל משהו...) אין לשמור את המוצר המוגמר באחסון לטווח ארוך. התערובת הכימית יכולה להתפרק ולהתנפץ בזמן האחסון (ממלמל משהו...) שאיפת החומר אסורה ומסוכנת במיוחד עבור ילדים..."

בצד השני.

עמוס: לא הבנת שאלוהים נגע בך, והעניק לך ישבן מעוצב להפליא, ואת הגשת לי אותו במתנה ביום הנישואים...

אביגיל: (מגחכת) ואתה רוצה להרוג ישבן כזה יפה?

בצד אחד.

מַאָזָר: (מושך את החוברת מידו של אַז) תראה... יש פה הכול. מסומן בעט מה... תראה: "טרופה בלדונה, המכונה גם "צמח המכשפות" צמח ה- "דטורה, סחלב ערפדי, אקוניטון" תראה מה זה, יש רשימה שלמה..." טיפות אלרגן, מימן ציאניד...

אַז: די... די זה מפחיד אותי.

בצד השני.

עמוס: זה יפה, תמשיכי לצחקק, ללעוג... בשנים האחרונות פיתחת אלי מין מטען של לעג ושנאה שכבר לא יכולתי לסבול.

בצד אחד.

מַאָזָר: יש גם הוראות... "אם אתה רוצה שזה יהיה איטי ללא כואב, יידרש מאמץ רב יותר. אם אתה מעוניין שזה יהיה מהיר, תוך כאב מקסימאלי..."

אַז: מַאָזָר די! זה עושה לי קוצר נשימה.

מַאָזְאָר: ואלה ההוראות שתידרש להשקיע לפני...
 (ממלמל משהו...) "דע! ככל שתשקיע החומר יצליח."
 (מעלעל בחוברת) חוברת שלמה.

אָז: ספר רב מכר.

בצד אחד.

אביגיל: אני מרגישה שאתה דוחף אותי ורוצה לגרום לי להתאבדות נפשית.

עמוס: (מתקן אותה) לגרום לעילוי הנשמה.
 (בפנייה חדה לקברנים) עשר אלף.

אָז: וכמה בשביל ההמתנה?

עמוס: אתם הקדמתם, ולמרות זאת הבנוס שלכם יהיה שתי גוויות.

אָז+מַאָזְאָר: שתיים, באמת?!

אָז: צריך התייעצות.

(לעמוס, מצביע על החוברת) וזה, בשביל מה זה?

עמוס: ההרעלה בוצעה לפני שהגעתם, ואתם יכולים להיות רגועים, ופטורים מאשמה.

מַאָזְאָר: אם הכל אמת. אנחנו חייבים לדווח.

עמוס: אתם צריכים להחליט, אם לדווח, או להתרווח. תרגישו חופשי,
 אבל זכרו! אתם כבר לא יכולים להציל אף אחד מאתנו.

{אָז ומַאָזְאָר מתייעצים בלחש}

עמוס: (כממתיק סוד) בואו תשמעו את הסיפור שלי... אחר כך תמשיכו להתלחשש... לאשתי אין עניין באינטימיות, היא לא אוהבת את המחמאות שלי, היא לא אוהבת את ההמחאות שלי. כל מחמאה נשמעת לה כמו קללה. כשאני רוצה לעזור לה, היא כועסת, על כל דבר. מעולם לא החמיאה לי, מעולם לא יזמה חיבוק אוהב, או נשיקה בתשוקה, מעולם לא תיקנה לי את העניבה... בקיצור, אין חיי זוגיות, מתו, לפני שנים!

מַאָזְאָר: (פונה לאביגיל) גברת עמוס, זה נכון מה שהוא אומר?

אביגיל: כן.

אָז: תיפרדו.

מאַזאַר: למה בכוח- קצת מוח!
תשאיר כוח לאישה אחרת.

אביגיל: או, שמעת איזה קברנים חכמים? תגיד לי אתה...

אָז: אני?

אביגיל: לא, אתה. (מצביעה על מאַזאַר)

אָז: אתה, מאַזאַר.

מאַזאַר: אני?

אביגיל: כן אתה.

מאַזאַר: למה אני?

אביגיל: מי קובר את הקברן? ... (צוחקת)

מאַזאַר: למה אתם מתנהגים כמו ילדים טועים?
(ניגש לעמוס. לוחש) אתה שיחקת איתה משחקים?

עמוד: בטח. הרבה משחקים.

מאַזאַר: מקדימים!

עמוס: (עונה בקול רם, כדי שגם אביגיל תשמע.) מקדימים, מאוחרים... קרח!
חם קר... דבש על הפיטמה... הכול. האהבה שלה מתה, והגוף נשאר
קר. שנים כמו קרח, שום דבר לא מעלה לה את הטמפרטורה ומסעיר
אותה... לא רוצה יותר...

היו לנו פעם זמנים מאושרים, בעיקר ביום האישה הבן לאומי.
ובתקופה האחרונה הטילה חרם גם על יום האישה, יום המשפחה.

מאַזאַר: ניסית אולי לחשוב... (קורא לו שוב ובשקט)
שההוא למטה, מר שלמה (מתכוון לפין שלו), מפחיד אותה
(לוחש לו באוזן) בגלל...

עמוס: (מופתע) בגלל זה?! לא חשבתי על זה... הוא בכלל לא מפחיד.

מאַזאַר: אולי בגלל שאתה חושב כל הזמן איך להעסיק אותו.

**עמוס פונה ללכת ממנו.
מַאָזָר קורא לו שוב.**

מַאָזָר: עמוס, בוא רגע...

(בלחש) אני מציע לך... אתה לא חייב לעשות מין, פין בנרתיק...
אפשר לעשות... **(לוחש).**

עמוס: מאיפה אתה יודע את כל זה?

מַאָזָר: **(בגאווה)** מהחיים, מחברים, מהעבודה... ניסיון.

עמוס: אני החמצתי את החיים, זה מאוחר, כי אני טמבל!

מַאָזָר: אפשר גם לחפש סקס מחוץ לנישואין.

עמוס: אמרת את זה כבר קודם ואני עשיתי לא בהצלחה.

(מצביע בגאווה לעבר אביגיל)

תראה אותה ותגיד את האמת, אתה לא מתרשם ממנה?

מַאָזָר: **(מעיף מבט בוחן לעבר אביגיל)** להגיד לך את האמת? אני לא...

באחת כזאת אני לא הייתי בוגד. בוגד מי שבוגד.

אביגיל: דברים חכמים אמר לך, לך תמצא קבועה אחרת מחוץ לנישואים.

(לקברנים) שנים אני סובלת ממנו. רק לחשוב על סקס אתו מפחיד

אותי, והוא מסרב לתת לי את מה שמגיע לי בזכות.

עמוס: עוד מעט הרעל ייספג לך בגוף ויתחיל את העבודה, ותקבלי את כל

מה שמגיע לך, בזכות!

מַאָזָר: **(בשקט לאֶז)** בוא נברח מכאן, זה בן אדם משוגע!

עמוס: אולי אתם רוצים לשתות משהו?

אָז+מַאָזָר: לא תודה!

עמוס: לא רעיל.

מַאָזָר: **(לאֶז)** בוא כבר!

עמוס: אתם לא הולכים לשם מקום!

אָז+מַאָזָר: **(נבהלים)** אנחנו נעולים?

עמוס: אתם נעולים – אבל אל תהיו בהולים. (מתקרב אליהם)
 אני מציע לכם עוד יותר כסף...
 (מוציא עוד חבילת שטרות) כל זה שלכם. (מוסר את הכסף)

{אָז ומֵאָזָר סופרים את הכסף במיומנות מדהימה.}

אביגיל: מה שמת במשקה שהוא ככה מעורר... סם האונס?
 עמוס: סימן שהגוף שלך מקבל ולא דוחה. תני לי דקה לדבר אתם.
 (מסמן לקברנים לבוא הצידה)
 אני רוצה שתקברו אותי ואת אשתי ביחד, באותו קבר.

אביגיל: (צוחקת) שמעתי. בשום פנים לא!
 אָז: גברת, זה הדרישה שלו בלתי אפשרי. זה לא קבר אחים.

עמוס: עוד חמש אלף?

אָז: תאמין לי אי אפשר.

עמוס: עשר אלף?

מֵאָזָר: אדוני, אי אפשר, תבקש משהו אחר.

עמוס: עוד שישים אלף ואת השרשרת הזאת בסוף תשימו על צווארה.
 (מראה ומוסר להם את השרשרת)

אָז: (בהיסוס) בשבעים אלף... אווום... אפשר לעשות משהו, אבל אחד ליד השנייה עם קיר זכוכית שקוף מפריד ביניכם.

עמוס: מה זאת אומרת?

אָז: שתוכלו לראות אחת את השני.

עמוס: איך לראות אחת את השני אם אנחנו לא רואים!?

אָז: להרגיש.

עמוס: (בכעס) איך נרגיש אם אנחנו לא מרגישים!?

מֵאָזָר: אני מציע פשרה... זה אפשרי, שאתם תחזיקו ידיים כמו בריקוד "הורה"... (מחזיק בידו של אָז ומתחיל להניע קדימה ואחורה)

אָז: הוא לא מבין.

מַאָזָאָר: לא מבין?

עמוס: לא ברור.

אָז: תסביר לו.

מַאָזָאָר: תסביר לו אתה. אתה התחלת.

אָז: גם אני לא מבין.

מַאָזָאָר: אנחנו עושים חור בקיר הזכוכית בין שני הקברים, כמו חלון הזזה, רק בשביל הידיים, ואנחנו שמים את הידיים שלכם יחד מחזיקות יד ביד, (מדגים על אָז) ככה... וככה אתם מתים לנצח נצחים לבד, אבל מחוברים ביחד... וכשהמשיח יבוא, בעזרת השם, אתם קמים זוג אוהבים ביחד בתחיית המתים ורוקדים.

עמוס: וכמה זה עולה?

מַאָזָאָר: בשבילך, בגלל שזה שתי גוויות, יש הנחה גדולה... (מחשב)

אָז: מאה אלף...

מַאָזָאָר: כולל חלון.

עמוס: אין בעיה.

מַאָזָאָר: (גאה בעצמו) תשלום מראש.

עמוס: אני שלמתי חלק, ואת החלק השני בגמר העבודה.

מַאָזָאָר: עכשיו אתה עשית עוד בדיחה מקורית.

עמוס: איך אני אדע שאתם תעשו את מה שסיכמנו?

אָז: ואתה איך תשלם לנו אחרי שאתה הולך קפוט?

מַאָזָאָר: תביא עדים שלך. אין בעיה, כמה עדים שאתה רוצה.

}מוציא ומוסר להם את חבילת השטרות.

{אביגיל מסתכלת עליהם משועשעת.

עמוס: אתם אנשים דתיים, אני נותן אמון מלא. זהו, אני את חלקי מילאתי...

(פונה לאביגיל) את בסדר שם?

אביגיל: מעולה. מתי אתה חותם?

מאָזאַר: (קורא לעמוס ובלחש) פסס... מתי אתם הולכים קפוט?...

עמוס: עוד לא, זה ייקח קצת זמן.

מאָזאַר: אנחנו נלך ונבוא מאוחר יותר...

עמוס: (קוטע) לא בא בחשבון!

מאָזאַר: אדון עמוס, אנחנו אנשים עדינים, רגישים.

(לוחש) לאַז יש בעיות קשות במעיים בורחים לו גזים, הוא צריך פרטיות, וחץ מזה קשה לנו לראות אנשים שהולכים למות. אנחנו רגילים לראות שהם כבר אחרי, אל תדאג, את החלום שלך אנחנו נגשים כולל הטהרה, מצבה, פרסום, תפילות וקבורה הכול, עלינו.

אַז: (לעמוס) שאתה הולך למות, המלאכים באים לשיר לך שיר נעים ואתה מקבל את פניהם בשמחה ולא רוצה לחזור לחיות.

{אַז ומאָזאַר רומזים על כסף נוסף.}

עמוס: קיבלתם את תשלום.

מאָזאַר: כולם משלמים הכול מראש.

אַז: אדון עמוס, זמן המתנה לא נלקח בחשבון. יכולנו לעשות עוד נגלה אחת.

מאָזאַר: בכל מקום המתים מחכים לנו.

פה אנחנו צריכים לחכות לחיים ולראות איך הם מתים.
אדון עמוס, אסור לנו!

עמוס: אתם מאיימים עלי?

אַז: לא מאיימים.

מאָזאַר: מעירים לך כדי ליישר את ההידורים.

עמוס: עלי לא מאיימים!
אני הוא זה שמאיים!

אַז: לא מאיימים... מה פתאום מאיימים!

מַאָזָר: (מביט למעלה) שמור עלינו אלוקים.

עמוס: יש מספיק קברנים שיקפצו על המציאה.
שתי גוויות במחיר כזה?
מי ייתן לכם?

מַאָזָר: אדון עמוס, אנחנו לא טיפשים מטומטמים. עד שיבואו קברנים חדשים, ועד שתסגור עסקה איתם, והם יראו ככה את המצב, ידרשו יותר מאתנו. וחוזר מזה אתם כבר תהיו מתים ולא יהיה עם מי לנהל משא ומתן. ואתם תסריחו פה כמו בית נבלות.

אָז: (למַאָזָר. בכעס) למה היית צריך להגיד את זה? תראה איזה בלגן עשית.

מַאָזָר: (מחזיר בכעס) מה קרה?! מה כבר אמרתי?
שאנחנו נלך ונבוא יותר מאוחר?! שאנחנו אנשים רגישים?!
ולך יש קיבה רגישה שכחת?

עמוס: הסכום שאתם מקבלים הוא סכום הכנסה שנתית ברוטו של שתי מורות בבית ספר יסודי!

מַאָזָר: אדון. שכחתה, אנחנו כבר באוניברסיטה.

אָז: (בכעס, המשפט נפלט לו ביידיש?) שאַט אַרויף שוין, איר ווילן צו קלאַפּ עס אַרויף! (שתוק כבר, אתה רוצה לפוצץ את הכול?).

מַאָזָר: (מתנצל) אני מודה, טעיתי.

{שתיקה קלה. אָז ועמוס מסתכלים על עמוס}

מַאָזָר: ככתוב: "מודה ועוזב ירוחם".

עמוס: תמצאו מקום לשבת, ותרגישו חופשי על הבר.

אביגיל: (במחאות כפיים לעגניות) ברא-בו...

עכשיו נפל לי האסימון...

(מתחילה לחפש בפינות, בתקרה ובכל מקום)

כל - הכבוד - לך...

עמוס: למה?

אביגיל: שמת כאן מצלמות נסתרות... זאת מתיחה שכמעט האמנתי לה!...
 (ניגשת לקברנים בפתאומיות שכמעט מבהילה את הקברנים) תפסתי
 אתכם ברמאות! הראו לי מיד את הכסף! אני בטוחה שהוא מזויף.

מאָזאַר: תסמכי עלינו, הכסף עבר בדיקה רנטגן קפדנית.

אַז מוציא את החבילה ומוסר לה.
 אביגיל מרפרפת בשטרות ומריחה אותם. מושכת להם בזקנים לוודא שהם
 אמיתיים

אַז: אוי...

מאָזאַר: אוי-יו...

אביגיל: הכסף אמתי... הזקנים אמיתיים, סימן שזאת מתיחה אמיתית.
 (נזכרת. לקברנים) תראו תעודה של קברנים.

אַז: זאת הפעם הראשונה שמישהו מבקש ממני תעודת קברן.
 (מחפש בכיסיו)

אביגיל: או, או... אין?

אַז: שכחתי איפה שמת... (מחפש בקדחתנות)

אביגיל: (פונה למאָזאַר) ומה עם שלך?

מאָזאַר: אני 10-קברן.

אַז: (מוצא תעודה ומראה) את רואה זה אמתי?

אביגיל: (בודקת ומחזירה) נראית אמיתית...

(פונה לעמוס) עכשיו ברור לגמרי שהנישואים נגמרו... סופית!!!
 (לעמוס) אתה עושה ממני צחוק? מספיק עם הבדיחה המטופשת
 הזאת, נתפסת, תודה ונגמור...
 (קוראת בקול לכל הכיוונים. גם לכיוון הקהל)
 צלם! במאי! צוות! אתם יכולים לצאת... קדימה לא להתבייש,
 ריגשתם, נתפסתם, הפסדתם!
 (לקברנים) ואתם שיחקתם באופן כמעט מקצועי. גם הטקסט כמעט
 אמתי ושנון, עכשיו אתם יכולים לשחק בהבימה, בקאמרי שם יקבלו
 אתכם בזרועות פתוחות.

עמוס: עוד לא סיימנו.

- אביגיל: (בקריאות לכל מיני כיוונים גם לקהל) נתפסתם? סיימתם! תראו את הפרצופים שלכם... לוזרים לצאת!
- עמוס: את יכולה להמשיך לקרוא... לא יעזור לך...
- אביגיל: (בזעם) די!... תגיד את האמת!
- עמוס: זאת האמת.
- אביגיל: למה אין לי תופעות לוואי? רק התעוררות מוזרה בגופי לעשות סקס. כך מרגישים את סם האונס?
- עמוס: (צוחק) כשזה בא, זה בא מיד ובמכה אחת, עד אז תהני מהפנטזיות.
- אביגיל: (מהססת לרגע. בערמומיות) אם לא הרעלת אותי באמת... אם אתה מודה שלא הרעלת באמת. אני חוזרת אליך בגדול... אני מודה, נכשלתי. עוררת בי את תשוקתי... אולי בעזרת הסם התפקחתי. עכשיו אני יודעת שאתה אוהב אותי אהבת אמת ומת עלי!
- עמוס: תאהבי אהבה גדולה ואמתית?
- אביגיל: אמתית לחלוטין.
- עמוס: עד עומק נשמתך?
- אביגיל: עד עומק נשמתי ויושרי.
- עמוס: ואו, איזה שינוי פתאומי. לקח לך שנייה אחת לשנות פאזה ולהחליט שתרצי אותי ותאהבי בלה-בלה-בלה...
- אבל לשמחתי אני מכיר אותך היטב. אני מודיע לך שאני דובר אמת.
- אביגיל: אתה עד כדי כך אוהב אותי שאתה רוצה לקחת אותי אתך? אז תחתום.
- עמוס: מהיום את תהיי רק איתי, מלכה שלי לעולמים.
- אביגיל: כמה שטויות יש לך בראש.
- עמוס: אני רואה שאת עדיין לא מאמינה לי.
- אביגיל: עמוס, גם אני מכירה אותך ובטוחה שיש לך סם נגד הסם.
- עמוס: אין דרך להילחם ברעלים ששמתי.

אביגיל: שקרן! אני בטוחה שיש לך בכיס תרופת נגד.

(אביגיל מנסה לחפש בגופו, בקלילות.

עמוס עומד ומשועשע.)

אביגיל: אני מציעה לך לתת לי את תרופת הנגד בתמורה לכל מה שתבקש!
אל תחתום על החוזה, תעשה בי...

עמוס: לא שטיפת קיבה ולא זריקות נגד הרעל.
מערכת החיסון שלנו לא תגיב לשום תרופה!

אביגיל: זה מצב לא נורמלי. אני חושבת שאנחנו צריכים להתגרש, אולי רק
ככה תפסיק לאהוב אותי.

עמוס: אני מרגיש את המצוקה שלך.

אביגיל: אתה מסכים לחתום על חצי מהרכוש ונפרד כידידים?

עמוס: עדיין לא.

אביגיל: אני מבטיחה שנזדיין מדי פעם.

עמוס: אביגיל... מאוחר.

אביגיל: למה בכוח אתה רוצה לסחוט ממני זיון?
רוצה זיון? נכון, אתה כל הזמן מחזר, מפנק, רוצה לגעת...
כל מה שעשית, בשבילי אלה זיכרונות שליליים

עמוס: גם כשאת מתלוננת אני מת עליך, תרתי משמע.

אביגיל: בזמן האחרון אתה חוזר על אותם דברים, על אותם חיזורים חיוורים
ומשעממים, אותם סיפורים והרהורים, אותן בדיחות שחוקות...
לא מוכנה עוד לשבת בחיבוק ידיים ולחכות להחלטה שלך. זה פוגע,
מגביר אצלי את הסלידה... יש לך מספיק כסף, לך תצא עם נשים
אחרות, תעשה חיים, תכיר צעירות.

עמוס: מה עוד?

אביגיל: תחתום! תן גט!!! לעזאזל, למה לא לתת גט ולהיפרד?

עמוס: אין זמן לגט.

אביגיל: (בזעם) אתה נשמע כמו מטומטם מוחלט!

מהצד.

אָז: אדון עמוס, סליחה שאנחנו מפריעים...

מאַזאַר: זה משעמם אותנו... (לא מסיים את המשפט כי אָז נועץ בו מבט).

אָז: ...אנחנו צריכים להתפלל.

עמוס: מוקדם לקדיש.

מאַזאַר: לא קדיש, תפילת מְנָחָה.

עמוס: בבקשה, יש פה מקום למנחה.

אָז: לא פה, בחוץ.

עמוס: אלוהים נמצא בכל מקום.

אביגיל: (קופצת על ההזדמנות. לעמוס) בחוץ יש ריכוז גדול וקשר עין ישיר עם אלוהים.

מאַזאַר: אנחנו לא הולכים לשום מקום, נהיה ליד הדלת, בחוץ.

עמוס: לא תברחו?

אָז: אתה רוצה את הכסף בחזרה, כפיקדון?

עמוס: לא, אני מאמין שלא תרמו אנשים שהולכים למות.

אביגיל: ותקראו למשטרה!

{אָז ומאַזאַר הולכים לדלת ומגלים שהיא נעולה}

אָז: תפתח!

עמוס: (הולך לפתוח להם את הדלת, מנופף במפתח.)

אחרי המוות יפתחו שערי גן העדן.

(לאביגיל) החוזה.

אָז ומאַזאַר עומדים בחוץ ליד הדלת ומתפללים.

תמונה 2

התמונה זאת מתרחש כמעמד במשולב. כאשר אָז ומאָזָר מתלחשים בניהם.

עמוס: יש לך פה את חוזה החלוקה?

אביגיל: כן.

עמוס: תני לי אותו.

אביגיל: אתה חותם?

עמוס: כן.

אביגיל: וואו... איזה הפתעה.

ליד הדלת.

אָז: (לוחש למאָזָר) מה אתה אומר?

מאָזָר: (לוחש) אני מצלצל למשטרה.

אָז: חכה קצת. (מקשיב)

{אביגיל מתקרבת לעמוס כדי לנשק.
עמוס דוחה אותה בעדיניות.}

עמוס: אין צורך.

אביגיל: אתה רוצה שאני אשכב אתך כפי שהבטחתי?

עמוס: לא.

אביגיל: (נעלבת) למה לא?

עמוס: לא בא לי.

אביגיל: (מופתעת) לא בא לך עלי?!

עמוס: לא.

אביגיל: אבל סממת אותי כדי לאנוס. אני מוכנה בלי לאנוס, כי בא לי עליך!
אתה מסרב לי?!

בוא ואגלה לך סוד, אני הבטחתי לעצמי לעשות לך הפתעה, לשכב
אתך בפעם האחרונה אחרי חתימת החוזה, כאן בבאר.
ואני רוצה לקיים הבטחה זו. (מוסרת לו את החוזה.)

ליד הדלת.

מַאָזָר: אנחנו שותפים לרצח.

אָז: אני לא מאמין לו, הוא קצת משוגע. הוא עושה לה ולנו תרגיל.

מַאָזָר: גם לנו? למה שילים לנו כל כך הרבה?

אָז: אני אבקש ממנו עוד כסף, אם הוא ייתן סימן שזה אמתי.

עמוס אביגיל.

אביגיל: אחרי כל זה, לא בא לך עלי?!

עמוס: לא.

אביגיל: אני חמה.

עמוס: החום לא בגללי. מאוחר.

אביגיל: אני מתכוונת עם רגשות אמתיים! אני מתחילה להתאהב בך מחדש.

עמוס: תשמרי את האהבה למקום אחר ובזמן אחר.

אביגיל: מה קרה?

עמוס: (אחרי שחתם) מרוצה?

אביגיל: עכשיו יצאת בעל שאוהב ודואג אשתו.

ליד הדלת.

אָז: (קורא לעמוס לבוא) פייס... עמוס...

עמוס: (בא לאָז) מה?

אָז: תראה... זה לא נעים, אבל עשינו חשבון מחדש...

עמוס: הבנתי...

(מוציא חבילה נוספת) חיכיתי לזה... יש פה עוד מאה אלף...

(מוסר וחוזר לאשתו)

אָז ומַאָזָר נראים מפוחדים.

אָז סופר את הכסף בידיים רועדות.

אביגיל: (מנפנפת בחוזה) העתיד בידי סופסוף. ניצחתי!

עמוס: העתיד כבר כאן, ומתרחש עכשיו. אביגיל יקירתי... מאוחר לשמו...
(לא מספיק לסיים את המשפט. רץ לכיוון השירותים להקיא.)

אביגיל: (מרוצה, מעיינת בחוזה)
עמוס! הכול בסדר?

{מחוץ לבמה שומעים את עמוס מקיא.
אביגיל מצמידה את החוזה לחזה באושר.}

אביגיל: עמוס! אתה בסדר? אני באה.

{מֶאָזָר בינתיים מחייג למשטרה}

מֶאָזָר: (בלחש) "הלו... יש כאן רצח כפול...
הפאב של עמוס, מכיר?...
הוא בעל הבית, הרעיל את אשתו ואת עצמו...
עוד לא מתים...
מה זאת אומרת?...
אנחנו קברנים...
לא קברנים שיפוצים, אנחנו באנו בשביל לקבור אותם באדמה...
הם עוד לא מתים...
למה צריך קברנים?...
מה אתה צוחק? ... קברנים כן! כן!
אני שמה-פה! תן לי את המפקד, זה לא צחוק...
אין עכשיו גופות, אבל יהיה... אני לא..."
נביל'ס .

אָז: נו...

מֶאָזָר: סגר טלפון בפרצוף, חשב אני בפאב שיכור.

אָז: מה קורה שם?

מֶאָזָר: (תוך כדי שהוא מציץ) אני לא... אבל אני חושב... אין אף אחד.

אָז: נחכה עוד קצת.

מֶאָזָר: יש סימפטומים של התיחדות.

{אביגיל ועמוס חוזרים.}

אביגיל: בוא שב, אני אכין לך קפה.

עמוס: אין צורך, זה לא יעזור...
בן זונה הכימאי, אמר שאין תופעות לוואי.

אביגיל: אני לא מרגישה כלום חוץ מתשוקה.

{מַאָזָר וְאֵז עֵדִיין בַּמַּתַּח.}

מַאָזָר: אם אתם צריכים אמבולנס דחוף, אנחנו גם אמבולנס...

אָז: ניקח אתכם מהר לבית חולים.

אביגיל: כן תעשו...

{עמוס מסמן להם לשלילה.}

עמוס: זה עבר... עכשיו אני פנתר.

אָז: אם צריך - אנחנו נעתר.

מַאָזָר: (לָאָז) את עצמו הוא סותר.

אביגיל: הבהלת אותי, לרגע חשבתי שבאמת הרעלת אותנו...
בא לי לעשות משהו!
רוצה?

עמוס: (עוצר לרגע א נשימתו כלא מאמין, מהסס. בהתלהבות מוריד את
הז'קט וזורק על הבר) עכשיו כן אני מוכן!, ק-די-מה!

אביגיל: די טיפשון...

קודם נרקוד ריקוד חושני, לחימום... רוצה?

עמוס: (בתשוקה) את משגעת אותי!

אָז: (עושה אוזנו כאפרכסת) אני לא שומע כלום.

מַאָזָר: (מאזין ומדווח) היא משגעת אותו.

עמוס: למה לא?

מַאָזָר: למה לא?

עמוס: נרקוד את הריקוד האחרון.

{עמוס קורא בקול תרנגול.}

**אביגיל מחזירה בקרקור תרנגולת. ומכאן מתפתח אל "הריקוד האחרון"
באופן מאוד חושני.}**

עמוס: (תוך כדי ריקוד) היום אנחנו נשכב פה.

אביגיל: פה?! הקברנים נמצאים פה.

עמוס: לא התכוונתי לשכב אתך, התכוונתי לידך...

אביגיל: (צוחקת) אני אוהבת את ההומור שלך.

עמוס: (מכחכח) אני מרגיש לחץ בגרון, גם את מרגישה?

אביגיל: בגלל שאתה מתרגש לרקוד אתי.

עמוס: תמיד...

אביגיל: זה נכון מה שאמרת קודם?

עמוס: מאוד...

אביגיל: זה באמת רעל?

עמוס: חכי ותראי.

אביגיל: אני לא מאמינה לך כי אני לא מרגישה כלום...

עמוס: תגידי, גם עכשיו אחרי שאנחנו הולכים... אין לך רגשות כלפיי?

אביגיל: (משחקת) חתמת, כבשת... התחייבתי... (מעידה קלה) הופ...

עמוס: את בסדר? יציבה?

אביגיל: פה ושם הרגשתי חוסר שווי משקל, אולי בגלל שלא אכלתי היום...

עמוס: גם אני רעב, וגם האדמה רעבה...

{עמוס רואה את הקברנים מתרכזים בהם. קורא להם לרקוד.}

עמוס: בואו, אל תתביישו. זה הריקוד האחרון.

אָז: (למַאָזָר) הוא משוגע לגמרי.

מַאָזָר: הם לא נראים כאילו הם הולכים למות היום.

אָז: הרווחנו.

מאַזאַר: אני חושב שיש לו סם נגד.

אָז: לקחת לי את המילים מהפה.

מאַזאַר: טוב שהכסף אמתי.

אָז: אם הם לא מתים באמת הלך הכסף?

מאַזאַר: אם היו לנו בשנה רק ש...

{אביגיל ניגשת למאַזאַר, מושיטה לו את ידה ומושכת אותו לרקוד.

מאַזאַר מהסס ולבסוף נענה. מאַזאַר רוקד מצוין ובמקצועיות.

אָז ועמוס עומדים ומשתאים על המקצועיות של מאַזאַר.

מידי פעם קוראים קריאות ביניים של התפעלות.}

אביגיל: וואו... (תוך כדי ריקוד. לוחשת מאַזאַר) אני רוצה שאתה תזיין אותי.

{מאַזאַר לא מתייחס לדבריה, הוא שקוע ומרוכז בריקוד.

בסיום הריקוד. אביגיל נראית לא כל כך יציבה.}

מאַזאַר: היה תענוג לרקוד אתך. אם וכאשר באמת תמותו, נטפל בכם יפה.

אביגיל: יש לי צמרמורת. גם אני מרגישה... שאני רחוקה... וקודחת...

עמוס: אני מרגיש פורח.

אביגיל: עכשיו אני מאמינה לך...

(במבט מפלצתי) אתה באמת הרעלת אותנו!

{מתנפלת על עמוס ומתחילה להכותו.}

מאַזאַר: (תופס מנהיגות. בקול) עצור!!! עד כאן!

(מצליח להפריד בניהם)

מה זה! השתגעתם?... אתם באמת רוצים להרוג אחת את השני?!

אָז: (מושך את מאַזאַר) מאַזאַר עזוב אל תתערב...

מאַזאַר: (ממשיך) אם את חושבת שכן הזוג שלך הרעיל אותך! סימן שירח

הדבש באמת עבר!

{אביגיל מאבדת שווי משקל. היא נתקפת קשיי נשימה ודיבור.}

אביגיל: (צונחת על הכיסא) מאַזאַר... גבר, בוא לפה...

{מאַזאַר מסתכל על אַז לקבל אישור}

אביגיל: מאזר תביא לי מזור.

אַז: לך תעשה משהו!

מאַזאַר: מה אני יכול לעשות בשבילך?

אביגיל: יוצאת לי הנשמה - תעשה לי הנשמה... (מסמנת לו על פיה).

מאַזאַר: (מסתכל על אַז לקבל אישור. לאביגיל)
אני עושה לך בפה, זה לא נחשב הטרדה מינית.

**{מאַזאַר מתחיל לעשות לאביגיל הנשמה מפה לפה.
אביגיל אוחזת בראשו בשתי כפות ידיה ומנשקת בתאוה.
מאַזאַר מנסה לחלץ את ידיה מראשו.}**

עמוס: (למאַזאַר) היי-היי... מה אתה עושה?!

מאַזאַר: יוצאת לה הנשמה, אני עושה לה הנשמה.

עמוס: היא פרטית שלי, זוז ממנה!

מאַזאַר: היא ביקשה ממני.

עמוס: אבל למה מפה לפה?

מאַזאַר: מאיפה אתה רוצה שאני אנפח ואוציא?

אַז: (מסביר) ככה הוא מחזיר לה את הנשמה לגוף.

אביגיל: יש לי תחושה, כמו טפטוף שמטפטף לי בגרון.

עמוס: (לקברנים. בכעס.) תצאו ותחכו בחוץ!

עמוס פותח להם את הדלת.

הקברנים יוצאים.

תמונה 3

התמונה משולבת.

חוץ. הקברנים עומדים מחוץ לדלת ומקשיבים.
בתוך הפאב. אביגיל ועמוס הם כבר מורעלים במצב מתקדם.
מחוץ לפאב אחרי שתיקה.

מַאָזָר: (חוכך בשפתיו) אתה חושב שהרעילה גם אותי, יש לי הרגשה של נמלים בשפתיים.

אָז: מהשפתיים לא קורה כלום.

מַאָזָר: היא דחפה לי לשון ועשתה לי בפנים פיתולים והילולים בחלל הפה.

אָז: התחממה עליך.

מַאָזָר: (בודק את לשונו ומתעטט) הנה זה מתחיל גם אצלי...

פנים הפאב.

עמוס: אל תדאגי אהובתי, אנחנו נמות לאט... ופתאום, בום!!! המפץ הגדול.

אביגיל: אני רוצה ללכת לבית החולים...

(מוציאה את הפלאפון. מחייגת) אני עכשיו קוראת לעזרה.

עמוס: (מוציא מכיסו את סוללת הפלאפון של אביגיל) הפלאפון שלך מת.

אביגיל: (בקושי מצליחה לזרוק עליו את הפלאפון) בן זונה.

עמוס: נאבקתי ברצינות להמשיך את הנישואים.

אביגיל: נעשינו חברים לחדר השינה מתוך אילוף... (עוברת בה עווית)

עמוס: החלק החשוב היום שאנחנו נפרדים מהחיים ומתאחדים.

(מוזג כוסית בידיים רועדות) רוצה כוסית?

אביגיל: כן. אם למות, לפחות אמות שיכורה.

מחוץ לפאב.

מַאָזָר: (בחרדה) ואם גם אני אמות?

אָז: אתה לא תמות מנשיקה.

מַאָזָר: היא כבר שאלה "מי קובר את הקברן?" שכחת?

אָז: (טופח על שכמו) אם תמות, אקבור אותך לידם.

מַאָזָר: (במסכנות) בצד שלה...
ואל תשכח לתת את חצי הכסף למשפחה שלי.

אָז: ברור! אתה כמו אח בשבילי.

פנים הפאב.

עמוס: היה לנו כל מה שכל זוג יכול לחלו-ם.

אביגיל: עכשיו אני שמחה שהגענו לסוף המחלו-קת, ולא אזרק לרחוב.
חתמנו על הסכם הב... בהק...
מתי תתן את הסם נגד? ... שלא יהיה מאוחר מדי.

עמוס: (צוחק) אנחנו נמצאים ד-דקה לפני סיום המש-חק.
בסוף- של - הסוף.

אביגיל: חבל שלא הייתי-נו מ-10-ג-גלים לנהל משא ומתן ולהגיע לפשרה לפני
ש-ש-שנים.

עמוס: אני מודה שאני לא תמיד צודק.

{אביגיל מאבדת שווי משקל. הקברנים מתפללים במלמול...}

עמוס: כשהלכתי להקיא עברה בי מחשבה, ונבהלתי.
חח-חש-שב-בבתי, אולי אלוהים רוצה שתישארי בחיים.

אביגיל: שתיתי כוסית אחת יותר מדי, חוץ מזה אני מרגישה מצוין.

עמוס: שמתי לב שאחרי הריקוד הרגשת קוצר נשימה.

אביגיל: רציתי לקבל נשיקת - חיים מקברן.

עמוס: למה עשית לי את זה?

אביגיל: בוא נלך הביתה... למיטה... שלי...
(קמה ללכת, מועדת ומשתטחת על הרצפה)
אתה תגיע למקום הכי חם בגיהנום. תן לי את סם הנגד.

מחוץ לפאב.

מַאָזָר: בשבילי, החיים, אין בהם ציפיות גדולות.

אָז: בגלל שאנחנו קברנים.

מֵאָזְאָר: ולכן כדאי לשמור על עצמך, לנשום, לאכול, לישון, קצת התעמלות
במקום להרים משקולות אנחנו מרימים גוויות...

אָז: ששש... אני שומע את השקט.

{הקברנים מציצים.}

אָז: הם חיים.

מֵאָזְאָר: הם מרמים את המוות.

**{הקברנים סוגרים את הדלת וחוזרים להתפלל בשקט עדיין בחוץ.
בינתיים אביגיל נופלת ומתה.}**

עמוס: שלום לב שרוף... (מוציא בקבוקון מהגרר, בוחן אותו בוחן אותו...) (סם - נגד. (מסתכל על אביגיל.) אין לי זמן לבכות עלייך אהוב...)

עמוס נופל ארצה ומת כשהוא עדיין מחזיק את הבקבוקון.
אָז ומֵאָזְאָר מציצים פנימה.

אָז ומֵאָזְאָר נכנסים לפאב בהיסוס. מתקרבים לגופות.
מֵאָזְאָר מוציא סטטוסקופ ובודק את נשימתן.
אָז חג סביב, בוחן ומתכנן איך להרים את הגופות.

אָז: הליצנים הפסיקו את המשחק.

מֵאָזְאָר: קאפוט!

אָז: הוא באמת הלך איתה...

מֵאָזְאָר: תראה אותם, איך אהבה ושנאה חברו ומתו יחדיו.

אָז: (עומד ובוחן אותה בצער) איי.. איי

מֵאָזְאָר: מה אתה כל כך מתלבט? אתה חושב ביפנית עכשיו?

{אָז מוציא את השרשרת מכיסו ועונד לאביגיל על הצוואר}

אָז: ה' נתן ואתה לקחת.

מֵאָזְאָר: (מצביע למעלה לאלוהים) והיא חשבה שהיא תלך לכבוש את העולם...
בוא נעמיס... האדמה מחכה.

{מֵאָזְאָר מביא את האלונקה, פורסים אותה ומניחים את גופתו עמוס.}

אָז: ואיפה נשים אותה?

מאַזאַר: (חושב לרגע) מעליו.

{מרימים את גופתה של אביגיל ומניחים על גופתו של עמוס.
כל אחד נמצא בקצה ומנסים להרים... ולא מצליחים.}

מאַזאַר: לא טוב, הם כבדים מדי והאלונקה יכול להישבר. את מי אתה רוצה?

אָז: אני אגרור את עמוס באלונקה (מסמן על בטנו) בגלל הקילה...

מאַזאַר: אני ארים את האישה. בוא תעזור לי להעמיס על הגב.

{אָז מסייע ומרימים את אביגיל על גבו של מאַזאַר, ידיה מעל כתפיו של
מאַזאַר וראשה צמוד לראשו.}

אָז: תחזיק חזק בירכיים שלה, שלא תחליק למטה.

מאַזאַר: (כשהיא על גבו, אווז בירכיך שלא תחליק) זה נורא! הם ינקו את
החלב של אלוהים, ה' נתן להם לינוק עד שזמן ההנקה הסתיים.

אָז: (לעמוס) בוא איש מוזר ואוהב.

אָז גורר את האלונקה בצד אחד כאשר הצד שני של האלונקה נגרר ברצפה.
תוך כדי שאָז מתחיל לגרור את האלונקה, בקבוקון הסם-נגד נשמט מידו
של עמוס מתגלגל על הרצפה.
אָז ומאַזאַר לא מרגישים. יוצאים.
אור מרוכז על הבקבוק.